

10 דברים על: רותי אוסטרמן, במאית

צילום: עמית זרקא

צילום: עמית זרקא

צילום: איל לנדסמן

"אני מרגישה שיש לי דחף לפרוץ את הלוקאלי, להצליח ליצור ממקום יותר אוניברסאלי. אני חשה שבכל פעם שאני מגיעה אל אקט היצירה, מתעוררת אצלי המשיכה החזקה אל הפרטי, אל האישי"

1. קילומטראז'

רותי אוסטרמן, 26, בוגרת סמינר הקיבוצים במגמת בימוי והוראת תיאטרון. זוכת מלגת בימוי קרן שרת וכן מלגת בימוי מסמינר הקיבוצים. מורה לתיאטרון ומשחק בבית הספר התיכון לאמנויות "מוזות" שביפו. באמתחתה יצירה בשם "קליפות", עיבוד ובימוי למחזה הדיבוק של ש. אנסקי. מעלה הצגה במסגרת פסטיבל עכו לתיאטרון אחר, שיתקיים בחול המועד סוכות.

1. בחירה

"לא היה לי חלום לעשות תיאטרון. במהלך השירות הצבאי התחלתי ללכת יום בשבוע לסדנת משחק אצל יורם לוינשטיין. תוך כדי הסדנה גיליתי שהתיאטרון מעניק לי אפשרות לפרוץ את גבולות ה'אני' במסגרת היומיום שלי. בשלב מאוחר יותר הבנתי שהתיאטרון מעניק לגיטימיות לכל המקומות ה'בעייתיים' שלי, ומאיר אותם באור חיובי ואף חיוני. אני מגלה שחלק מתפקידו של התיאטרון בחיי הוא היותו בו זמנית מימוש וסובלימציה של האישיות שלי."

3. הווה

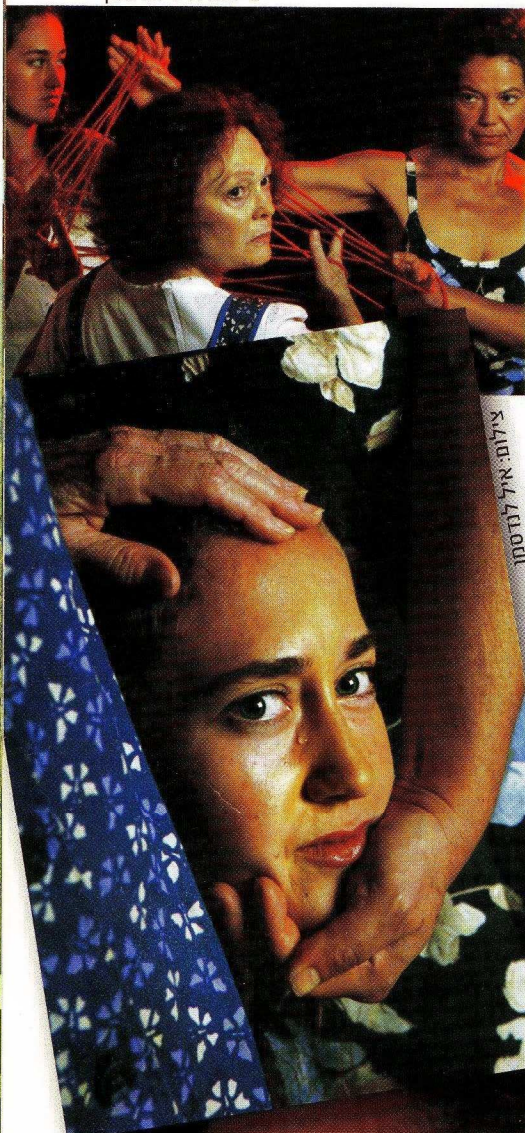
"תיאטרון הוא פעולה, דבר המתרחש כאן ועכשיו, ללא אפשרות של שחזור או תיקון; אירוע רציף המתרחש כך וכך דקות וכולו הווה. הצגה, בניגוד לסרט, היא דבר שעצם מימושו מוביל למותו. העלאת הצגה היא אירוע חד פעמי, כאשר לא חשוב מספר הפעמים שתעלה אותה - בכל פעם היא עומדת בפני עצמה, וזה מה שהופך את הצפייה בתיאטרון לחוויה בלתי אמצעית. הצופה עצמו לוקח חלק בכך ובעכשיו. "זאת, לצד העובדה שאת אותו חלל סגור חולקים גם קהל וגם שחקנים, בסיטואציה שיש בה גם מן המפגש וגם מן החשיפה, גורם לי לראות בתיאטרון מודל לאינטימיות".

4. פרטי/ציבורי

"אני באה ממקום מאוד ברור של שייכות. שייכות בעלת מעמד סימבולי וציבורי מאוד ברור, הנשען על ציונות ותורת ישראל. באופן מסוים אני חלק מן התרבות ה'המסדית'. עם זאת, ברובד הפרטי, האישי, אני חשה בכל תנועה שלי מידה גדולה של זרות ואי התאמה. המתח הקיים אצלי בין הכמיהה לכללי, לציבורי - המייצר אתוס של שלמות, לבין המקום הפרטי - הזר והלא ברור, הוא המקום שממנו אני יוצרת."

5. דחיית סיפוקים

"התיאטרון מעניק לי את האפשרות לקבל פידבק מיידי, משהו שאתה חש באופן ברור ומהיר מתוך התקשורת עם הקהל. המיידיות הזאת היא אולי צורך ילדותי, אבל משמעותי בדיאלוג שלי עם התיאטרון."

צילום: איל לנדסמן

צילום: איל לנדסמן

6. כאן ועכשיו

"בפסטיבל עכו לתיאטרון אחר אני מעלה יצירה חדשה ומקורית שלי, 'כ"ב תמונות' שמה. היא מגוללת את סיפורן של שלוש נשים משלושה דורות: סבתא, אמא ובת, כאשר בנוסף אליי משתתפות בהצגה דליה פרידלנד ובהט קלצ'י. ההצגה נעה סביב היחסים הסימביוטיים שבין הדמויות, ומעלה דילמות הנוגעות בהשקה שבין חיים ומוות. הסיפור נשען על היסטוריה אישית, אך אני חושבת שניתן לגזור ממנו נקודת מבט על יחסי הדורות בהקשרה של השואה."

7. פרדוקס

"בהצגה 'כ"ב תמונות', אני מביימת את עצמי. עשיתי בחירה שכולם אמרו לי לא לעשות. אני חשה שהחלטה זאת באה גם מתוך התקף אומץ, שבו אמרתי לעצמי 'אני הולכת על הכול'. ההצגה הזאת היא גם מסע ביוגרפי, וההיבט הזה חידד אצלי את התחושה שאני צריכה להיות שותפה לפרויקט גם ברובד של המשחק. התפקוד גם כבמאית וגם כשחקנית התאפשר הודות לחלקן של יעל ליבמן (במאית שותפה) ונעמה רדלר (הנחיה תנועתית). יחד איתן ועם השחקניות, מתקיימת עבודת אנסמבל אמיתית."

8. שאיפה

"אני מרגישה שיש לי דחף לפרוץ את הלוקאלי, להצליח ליצור ממקום יותר אוניברסאלי. אני חשה שבכל פעם שאני מגיעה אל אקט היצירה, מתעוררת אצלי המשיכה החזקה אל הפרטי, אל האישי."

9. אוגוסט

"מדובר בהצגה המבוססת על שלושה סיפורים קצרים, פרי הכתיבה של רוני ברודצקי ושלי. היצירה החלה מעבודה שעשינו על סיפורי התעללות, והתפתחה לכדי סיפור על התבגרות. אחד מן הסיפורים נקרא 'אוגוסט' (סיפור שאותו כתבה רוני). הסיפורים מתורגמים על הבמה באמצעים של תנועה, דימוי וטקסט. ההצגה מתחילה בשתי ילדות ושקית ניילון על במה ריקה. תוך כדי השתלשלות האירועים, מתמלאת הבמה בשקיות ניילון, אשר דרכן ובעזרתן מסופר הסיפור."

10. תלמידה

"בהוראת התיאטרון אני רואה כלי נהדר ומעניק, המאפשר לתלמידים שלי להיות מה שהם לא. לימודי התיאטרון מאפשרים להם לכוון מקום לפנטזיה. באשר לחוויה שלי כמורה, אני אוהבת את המקום שבו אני עדה ושותפה לתהליך בו יוצא מן התלמיד דבר מה חדש"

